

Sygn. akt III AUa 415/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Beata Górską (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2016 r. w Szczecinie

sprawy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

przy udziale T. G.

o objęcie ubezpieczeniami społecznymi

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. akt VII U 2033/14

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w C. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Beata Górską SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel

Sygn. akt III AUa 415/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w S. stwierdził, że T. G. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek, tj. w Powiatowym Inspektoracie Weterynarii w C. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od 18 grudnia 2008 r. do 31 grudnia 2010 r. oraz od 1 marca do 31 lipca 2013 r. Organ rentowy wskazał, że z T. G. został zgłoszony przez płatnika składek Powiatowy Inspektorat Weterynarii w C. do ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od 2 sierpnia 2004 r.

do 30 grudnia 2010 r. oraz od 24 stycznia 2011 r. do 31 lipca 2013 r. z tytułu zawartej umowy zlecenia. W tym samym czasie zainteresowany był równocześnie zgłoszony do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 19 kwietnia 1999 r. do 25 maja 2008 r., do dobrowolnych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 stycznia 2009 r. do 25 stycznia 2011 r., do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu zawartej umowy o pracę od 26 maja do 17 grudnia 2008 r. oraz od 24 stycznia 2011 r. do 19 sierpnia 2013 r. z wykazanym wymiarem czasu pracy 1/1 etatu w okresie od stycznia 2011 r. do lutego 2013 r. oraz z wymiarem czasu pracy 1/2 etatu w okresie od marca 2013 r. do sierpnia 2013 r. z podstawą wymiaru składek niższą niż minimalne wynagrodzenie. T. G. od 18 grudnia 2008 r. ma ustalone prawo do emerytury. Z wyjaśnień płatnika składek wynika, że umowa zlecenia z 22 grudnia 2009 r. została zawarta na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2010 r., a płatnik wyrejestrował T. G. od 30 grudnia 2010 r. Na tej podstawie organ rentowy przyjął, że T. G. w okresie wykonywania umowy zlecenia od 2 sierpnia 2004 r. do 31 grudnia 2010 r. oraz od 24 stycznia 2011 r. do 31 lipca 2013 r. obowiązkowo podlegał ubezpieczeniom społecznym w okresie od 19 kwietnia 1999 r. do 25 maja 2008 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, od 26 maja 2008 r. do 17 grudnia 2008 r. z tytułu umowy o pracę oraz od 24 stycznia 2011 r. do 19 sierpnia 2013 r. z tytułu umowy o pracę w wymiarze 1/1 etatu do 28 lutego 2013 r., oraz w wymiarze 1/2 etatu z wynagrodzeniem niższym niż minimalne od 1 marca 2013 r. do 19 sierpnia 2013 r. Z uwagi na brak tytułu zwalniającego T. G. z obowiązku podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zawartych umów zlecenia, organ rentowy objął ubezpieczonego obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i wypadkowym w okresie od 18 grudnia 2008 r. do 31 grudnia 2010 r. oraz od 1 marca 2013 r. do 31 lipca 2013 r. u płatnika składek Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w C..

W odwołaniu od powyższej decyzji płatnik składek wniósł o jej zmianę i orzeczenie, że w spornym okresie T. G., mając ustalone prawo do emerytury nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym jako osoba wyznaczona do wykonywania określonych czynności w myśl ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, a nadto zasądzenie od strony przeciwnej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego wg norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji płatnik składek zarzucił naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, w tym:

- art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez pominięcie tego przepisu przy wydaniu decyzji,

- art. 9 ust. 4a w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy poprzez błędne ich zastosowanie i przyjęcie, że w spornym okresie T. G., mając ustalone prawo do emerytury, podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu jako zleceniobiorca,

- art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez uznanie, że wypłata świadczeń wynikających z umów zawartych na podstawie art. 16 ust.3 pkt 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej z podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście, a nie przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej,

- art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej poprzez przyjęcie, iż istnieje zróżnicowanie oznaczenia zleceniobiorcy w umowach i zawarcie ich lub z osoba fizyczną „lekarzem weterynarii” lub z przedsiębiorcą ”osobą prowadzącą zakład leczniczy dla zwierząt – gabinet weterynaryjny”;

2. przepisów postępowania, tj. art. 7-9 k.p.a. oraz art. 77 k.p.a. przez:

- niepodjęcie czynności zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy,

- nieprzeprowadzenie postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej,

- niepoinformowanie strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego,

- niezabrnię w sprawie i nierozpatrzenie istotnego materiału dowodowego, skutkiem czego nie dokonano wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (treść obowiązków umownych ubezpieczonego), a w konsekwencji dokonano ustaleń prawnych w oderwaniu od wykładni systemowej przepisów ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z 23 lipca 2014 roku Sąd Okręgowy wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego T. G..

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję, ustalając że T. G. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w C. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji, oraz zasądził od organu rentowego na rzecz PIW kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że T. G. urodzony (...) jest lekarzem weterynarii i od 19 kwietnia 1999 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie działalności weterynaryjnej w formie lecznicy dla zwierząt. Wpisany jest on także do rejestru działalności regulowanej, tj. Ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt, prowadzonej przez (...) Radę Lekarsko-Weterynaryjną w S.. Od dnia 18 grudnia 2008 r. T. G. ma ustalone prawo do emerytury.

Inspekcja weterynaryjna realizuje zadania z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego. Ustawowo określone zadania w tym zakresie wykonują organy tej inspekcji, w tym powiatowy lekarz weterynarii jako kierownik powiatowej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład niezespólonej administracji rządowej. W praktyce zadania organów inspekcji weterynaryjnej wykonują lekarze weterynarii i inne osoby zatrudnione na poszczególnych szczeblach inspekcji weterynaryjnej oraz lekarze weterynarii wyznaczeni do wykonywania określonych czynności, a nadto osoby niebędące lekarzami weterynarii wyznaczone do wykonania określonych czynności o charakterze pomocniczym. Jeżeli powiatowy lekarz weterynarii nie jest w stanie samodzielnie wykonać swoich ustawowych zadań, jest on uprawniony do wyznaczenia na czas określony do wykonania określonych zadań bądź lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej, bądź lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej, świadczących usługi weterynaryjne w ramach zakładu leczniczego dla zwierząt, ewentualnie osoby niebędące pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej, a posiadające odpowiednie kwalifikacje do wykonywania niektórych czynności pomocniczych. Wyznaczenie do wykonywania ww. czynności następuje w drodze decyzji administracyjnej powiatowego lekarza weterynarii, a wykonywanie wyznaczonych czynności możliwe jest po zawarciu przez powiatowego lekarza weterynarii z wyznaczoną osobą umowy, określającej zakres, terminy i miejsce wykonywania czynności, wysokość wynagrodzenia oraz terminy jego płatności. Każdy lekarz weterynarii, który zostaje wyznaczony do wykonywania zadań inspekcji weterynaryjnej i z którym jest zawierana następnie umowa o wykonanie określonych czynności, musi legitymować się prawem do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, w tym prowadzić pozarolniczą działalność gospodarczą i posiadać wpis na listę Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Sąd I instancji ustalił, że Powiatowy Lekarz Weterynarii w C. wyznaczył T. G. jako lekarza weterynarii, prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie działalności weterynaryjnej w formie lecznicy dla zwierząt, do wykonywania określonych czynności, mieszczących się w zakresie zadań ustawowo realizowanych przez Inspekcję Weterynaryjną. W następstwie tego wyznaczenia pomiędzy zainteresowanym, a Powiatowym Inspektorem Weterynarii w C. zawierane były umowy o wykonywanie określonych czynności z zakresu zadań inspekcji weterynaryjnej. W ramach tych umów T. G. wykonywał czynności w zakresie szczepień ochronnych i badań rozpoznawczych, sprawowania nadzoru nad miejscami gromadzenia, skupu lub sprzedaży zwierząt, targowiskami oraz wystawami, pokazami lub konkursami zwierząt, badania zwierząt umieszczanych na rynku, przeznaczonych do wywozu oraz wystawiania świadectw zdrowia, sprawowania nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych, w tym badania

przedubojowego i poubojowego, oceny mięsa i nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt w trakcie uboju, badania mięsa zwierząt łownych, sprawowania nadzoru nad rozbiorem, przetwórstwem lub przechowywaniem mięsa i wystawiania wymaganych świadectw zdrowia, pobierania próbek do badań oraz sprawowania nadzoru nad sprzedażą bezpośrednią. Za wykonane czynności zainteresowany każdorazowo otrzymywał wynagrodzenie w wysokości określonej przepisami rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez Powiatowego Lekarza Weterynarii. Powiatowy Inspektorat Weterynarii w C. zgłosił T. G. do ubezpieczenia zdrowotnego w okresie do 2 sierpnia 2004 roku do 30 grudnia 2008 roku oraz od 24 stycznia 2011 roku do 31 lipca 2013 roku z tytułu zawartych umów zlecenia.

Wskazując na treść art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 9 ust. 1, 2, 2a, 4a i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2015, poz. 121, dalej: sus), uznał odwołanie płatnika za uzasadnione.

Sąd I instancji zaznaczył, że spornym w sprawie pozostawało, czy umowy zawarte przez płatnika składek z T. G. stanowiły tytuł do objęcia zainteresowanego obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, w tym czy były one wykonywane w ramach prowadzonej przez zainteresowanego pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie usług weterynaryjnych. Zarazem Sąd meriti podkreślił, że należało uwzględnić status, jaki w spornych okresach posiadał zainteresowany, będący:

- od 1999 roku przedsiębiorcą prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie usług weterynaryjnych,
- od 18 grudnia 2008 roku emerytem,
- od 26 maja 2008 roku do 17 grudnia 2008 roku oraz od 24 stycznia 2011 roku do 19 sierpnia 2013 roku pracownikiem zatrudnionym w ramach stosunku pracy, w tym od 1 marca 2013 roku zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy z podstawą wymiaru składek niższą niż minimalne wynagrodzenie,
- od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku, od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku, od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku oraz od 24 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku, od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku oraz od 1 stycznia 2013 roku do 31 lipca 2013 roku lekarzem weterynarii wyznaczonym do wykonywania określonych zadań z zakresu inspekcji weterynaryjnej.

Sąd I instancji podkreślił, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia miało ustalenie, czy umowy zlecenia zawarte przez zainteresowanego z powiatowym lekarzem weterynarii mieściły się w zakresie prowadzonej przez zainteresowanego pozarolniczej działalności gospodarczej. Przychylając się do stanowiska płatnika, Sąd meriti uznał, że organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję w przedmiocie objęcia T. G. obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i wypadkowym w spornych okresach jako osobę wykonującą pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek, błędnie przyjął, że czynności wynikające z tej umowy nie wchodziły w zakres prowadzonej przez zainteresowanego pozarolniczej działalności gospodarczej. W związku z tym należało sięgnąć do regulacji dotyczących zasad wykonywania zawodu lekarza weterynarii, tj. ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2004 r., nr 11, poz. 95 ze zm., dalej: zlz). W szczególności art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1, a także art. 5 oraz art. 16 ust. 1. Mając na względzie przywołane przepisy, w ocenie Sądu I instancji porównanie zakresu obowiązków umownych T. G. wynikających ze spornych umów z zakresem jego działalności gospodarczej wynikającym z art. 2 ust 1 ustawy o zlz, nie budziło wątpliwości, że czynności, do wykonywania, których zainteresowany mógł zostać wyznaczony (na podstawie art. 16 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej), mieściły się w pojęciu „usług weterynaryjnych” (art. 2 ust 1 ustawy o zlz), które lekarz weterynarii może wykonywać w ramach samodzielnie prowadzonego gabinetu weterynaryjnego. W konsekwencji, brak było, zdaniem Sądu Okręgowego, podstaw do potraktowania tych umów o świadczenie usług, jako samodzielnych tytułów ubezpieczenia. Przy tym Sąd meriti wskazał, że do spornych umów nie można było stosować wprost przepisów z zakresu prawa cywilnego, regulujących problematykę umów zlecenia. Specyfika tych umów polega bowiem na tym, że pełnią one funkcję pomocniczą do aktu administracyjnego, choć regulują jednocześnie typowe sprawy cywilnoprawne. Dodatkowo Sąd I instancji zaznaczył, że kwalifikacja, iż przychód z umów zleconych przez niektóre organy władzy lub administracji

stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście, nie wyłącza podstawy ubezpieczeń społecznych, którą była działalność gospodarcza ubezpieczonego, w ramach której mógł realizować umowy zlecenia. Dodatkowo wskazał, że ustawa o Inspekcji Weterynaryjnej nie zajmuje się podstawą ubezpieczenia społecznego. W przeciwnym razie należałoby przyjąć, iż kreuje szczególną podstawę ubezpieczenia wbrew sytuacji prawnej i woli lekarza weterynarii, który przyjmuje wyznaczenie i zawiera umowę o świadczenie czynności weterynaryjnych. Domena władztwa publicznego wyrażająca się w decyzji o wyznaczeniu lekarza weterynarii do zadań Inspekcji nie rozstrzyga o podstawie jego ubezpieczeń społecznych.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodził się organ rentowy. W wywiedzionej apelacji, wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że zainteresowany jako lekarz weterynarii prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie weterynarii w formie lecznicy dla zwierząt, wyznaczony przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w C., z którym w następstwie tego wyznaczenia były zawierane umowy o wykonywanie określonych czynności z zakresu zadań inspekcji weterynaryjnej, posiadający ustalone prawo do emerytury, nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu, w sytuacji kiedy przychód z umowy zawartej pomiędzy Powiatowym Inspektorem Weterynarii w C., a lekarzem, nie jest przychodem uzyskiwanym z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, gdyż umowa ta nie jest wykonywana w ramach tej działalności, co w konsekwencji powoduje powstanie obowiązku ubezpieczenia społecznego zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 ust 2 sus w okresie od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia wykonywania funkcji lekarza wyznaczonego do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie odwołania oraz zasądzenie na jego rzecz od płatnika kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym zarzutów apelacyjnych, doprowadziła do wniosku, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy. Sąd Okręgowy dokonał bowiem trafnych ustaleń faktycznych, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c., i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski, które stały się podstawą do wydania orzeczenia przez Sąd Odwoławczy. W pisemnych motywach wyroku, wskazał jaki stan faktyczny stał się podstawą rozstrzygnięcia oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Wbrew twierdzeniom apelacji prawidłowo wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy w granicach swobodnej sędziowskiej oceny dowodów. Sąd Apelacyjny w całości podzielił tak ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu I instancji rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało, czy umowy zawarte przez płatnika składek z T. G. stanowiły tytuł do objęcia zainteresowanego obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, w szczególności czy były one wykonywane w ramach prowadzonej przez zainteresowanego pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie usług weterynaryjnych.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy wskazać, że organ rentowy niezasadnie twierdzi, iż T. G. wykonywał czynności na rzecz płatnika składek, z tytułu zawartych z nim umów, niemieszczące się w zakresie prowadzonej przez niego działalności zakładu weterynaryjnego. Jak zaznaczył Sąd I instancji, zakład leczniczy jest placówką ochrony zdrowia i dobrostanu zwierząt, utworzoną w celu świadczenia usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, zwanych dalej „usługami weterynaryjnymi”, z zastrzeżeniem art. 4 ust 3, wyposażoną w środki majątkowe, a w szczególności pomieszczenia, aparaturę i sprzęt dostosowane do zakresu świadczonych usług. Jedną z form zakładu leczniczego jest gabinet weterynaryjny - art. 4 ust 1 pkt 1 ustawy o zlz. Zakład taki może być utworzony i prowadzony przez osoby fizyczne, osoby prawne albo jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, a kierownikiem

zakładu leczniczego dla zwierząt, może być wyłącznie lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 5 ustawy o zlz). Zgodnie z obowiązującym od dnia 27 grudnia 2008 r. przepisem art. 16 ust 1 ustawy o zlz, prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej. Przy tym lekarz weterynarii świadczący usługi weterynaryjne w ramach prowadzonego przez siebie zakładu leczniczego, jest osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5 sus, co oznacza, że świadczenie usług weterynaryjnych przez mającego ustalone prawo do emerytury lekarza weterynarii - w ramach indywidualnie prowadzonego gabinetu weterynaryjnego - stanowi dobrowolny tytuł do ubezpieczeń społecznych (art. 9 ust. 5 sus). Nadto w ramach usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, które może wykonywać zakład leczniczy dla zwierząt, więc także lekarz weterynarii w ramach samodzielnie prowadzonego gabinetu weterynaryjnego mieszczą się: czynnością mającą na celu zachowanie ratowanie lub poprawę, zdrowia zwierząt i ich produktywności, polegającą w szczególności na: badaniu stanu zdrowia zwierząt, rozpoznawaniu, zapobieganiu i zwalczaniu chorób zwierząt, leczeniu zwierząt, udzielaniu porad i konsultacji, pielęgnacji zwierząt, wydawaniu opinii i orzeczeń, wykonywaniu czynności związanych z określeniem zdolności rozrodczych zwierząt i ich zaburzeń oraz biotechniką rozrodu, wykonywaniu detalicznego obrotu produktami leczniczymi weterynaryjnymi, paszami leczniczymi oraz wyrobami medycznymi przeznaczonymi dla zwierząt, na zasadach określonych w odrębnych przepisach, wykonywaniu badań laboratoryjnych i innych badań diagnostycznych.

W świetle powyższego, za trafne należy uznać stanowisko Sądu Okręgowego, że w ramach umów zawartych przez zainteresowanego z Państwową Inspekcją Weterynaryjną w C. wykonywał on czynności pokrywające się z zakresem jego własnej działalności gospodarczej (art. 2 ust. 1 ustawy o zlz), toteż niezasadnym byłoby uznanie tych umów, jako generujących samodzielny tytuł do objęcia ubezpieczeniami społecznymi. Dodatkowo Sąd Okręgowy podkreślił i szczegółowo uzasadnił, że zlecenie czynności weterynaryjnych lekarzowi weterynarii jest dopuszczalne wyłącznie gdy czynności te wykonywane są przez lekarza w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej lub gdy czynności te wykonuje będąc osobą zatrudnioną w zakładzie leczniczym, co też Sąd Odwoławczy aprobuje w całości. Sąd Apelacyjny podkreśla, że stanowisko wyrażone powyżej znajduje poparcie w ugruntowanym orzecznictwie, co dostrzegł również Sąd I instancji, wskazując na wyroki SN z 23 czerwca 2009 r. III UK 24/09, LEX nr 518053, z 14 grudnia 2010 I UK 209/10, LEX nr 738525, z 11 sierpnia 2009 r. III UK 31/09, LEX nr 537069. W odniesieniu do wyżej wskazanych orzeczeń, należy wyraźnie zaznaczyć, że kwalifikacja, iż przychód z umów zleconych przez niektóre organy władzy lub administracji stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście, nie wyłącza podstawy ubezpieczeń społecznych, którą była działalność gospodarcza ubezpieczonego, w ramach której mógł realizować umowy zlecenia. Ustawa bowiem o Inspekcji Weterynaryjnej nie zajmuje się w ogóle problematyką podstawy ubezpieczenia społecznego, nie kreuje szczególnej podstawy ubezpieczenia wbrew sytuacji prawnej i woli lekarza weterynarii, który przyjmuje wyznaczenie i zawiera umowę o świadczenie czynności weterynaryjnych.

W świetle niniejszych rozważań, Sąd Apelacyjny uznał, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe, a więc T. G., jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w C. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od 18 grudnia 2008 r. do 31 grudnia 2010 r. oraz od 1 marca do 31 lipca 2013 r.

Mając na uwadze powyższe, apelacja organu rentowego, na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Ponieważ zgodnie z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) do spraw wszczętych przed wejściem w życie cyt. rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe, w związku z czym w niniejszej sprawie zastosowanie znalazł § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

SSA Beata Górska SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel